

Svart sjel i et svett legeme

«Soul is music that arose out of the black experience in America through the transmutation of gospel and rhythm & blues into a form of funky, secular testifying.

Catchy rhythms, stressed by handclaps and extemporaneous body moves, are an important feature of soul music. Other characteristics are a call and response between the soloist and the chorus, and an especially tense vocal sound».

Sitat: Rock and Roll Hall of Fame

Knuste glass og lukten av svette og øl; jo da, til slutt ble det en skikkelig konsert med soul-meister Andrew Strong.

Neste år er det 20 år siden Strong overbeviste i rollen som Deco Cuffe i filmen The Commitments. Siden den gang er hårprakten borte, men stemmen mer enn intakt, noe han beviste i 90 minutter i kulturhuset. God soul snakker til hjertet, setter seg i magen, og sprer seg ut i beina, sånn at du bare MÅ bevege deg. Sånn var konserten på lørdag. Stigningen var perfekt. Sterkt jobbet av alle på scenen.

Den musikalske ryggraden i konserten var EHEM, studentbandet som ble startet i Trondheim i 1987, og har holdt det sporadisk gående siden da. Til Svolve kom EHEM med fire blåsere, tre gitarer, to kordamer, et orgel og en trommis. For min del kunne gjerne blåsere fått spille en enda større rolle – musikken inviterer til det – men EHEM la et solid grunnlag for Strong, og lydbildet ble tilført noe spesielt med ørgelet til Olle Nyberg. Det fikk meg til å tenke på Booker T. Jones.

Men om EHEM er ryggraden, så er det selvsagt Andrew Strong som er konsertens hjerte og sjel. Han var bare 16 år i The Commitments, men hadde en voksen soulstemme allerede da, og tiden har gitt den enda mer fylde og variasjon. Stemmemessig lever Strong opp til kravene i låtmaterialet, og så har han den "attituden" (i mangel av et bedre norsk ord) sjangeren krever. Når du skal levere sanger

● KONSERT

Hvem: EHEM med vokalist Andrew Strong

Hva: Soul

Hvor: Lofoten kulturhus

Hvor mange: Ca 200

av legender som Otis Redding, Al Green og Wilson Pickett, så gjør du ikke det med "hua i hainna". Du må være sjef, ta grep om låtene, være frekk og selvsikker. Og det er Strong; så det holder. Han fyller machorollen til siste svettdråpe Strong og EHEM laget en høytempo-konsert. Det tok en halvtime før han roet det med den nyyydelige "Dark End Of The Street", en låt som – i parentes bemerket – ikke skal fremføres med fullt lys i salen. Konserten hentet låter fra aller øverste soul-hylle. Det var "Midnight Hour", "Spinning Wheel", "Mr. Pitiful", "Try A Little Tenderness" – men også den malplasserte "Born To Be Wild".

Og selvsagt signaturlåten "Mustang Sally", en sang som, i alle fall i denne delen av verden, er blitt like synonym med Andrew Strong som med Wilson Pickett.

På dette tidspunkt trakk publikum ned fra setene og bort til scenen, danset og bidro til allsangen - og vi været den umiskjennelige konsertmiksen av øl, svette og lyden av knust glass. Gulvet beveget seg og Andrew Strong oppfordret de siste sittende til å "get off your fuckin ass!!" mens han og bandet dundret gjennom "Do You Love Me".

Endelig var vi på konsert! PS! Et ønske til Lofoten kulturhus. Visse typer musikk skal etter min mening inntas stående. Svett, dansbar soul er i den kategorien. Mer flatt gulv og flere ståbord tettere inn til scenen ville passet godt på en konsert som dette. Sitte kan man gjøre hjemme til Nytt på Nytt.

Edd Meby

Andrew Strong tok en «James Brown» på slutten, men våknet til live igjen ved hjelp av publikum - og en håndduk. Begge foto: Edd Meby

ROCK & ROLL: Linda Gail Lewis gjester Vågan igjen, og spiller i kveld på Anker Brygge. Dermed får publikum et nytt møte med vaskeekte amerikansk musikk, en blanding av god gammel rock & roll, country og blues.

